

odst. 2. musí však platiti nejen pro prvé vyměření výživného, nýbrž také pro případ zvýšení nebo snížení jeho, jichž nutnost snad se později ukáže, poněvadž v obojím případě podklad rozhodnutí je týž, totiž na jedné straně majetkové poměry otcovy, na druhé straně potřeby dítěte. Z toho nemůže činiti výjimku ani ten případ, že dávky výživného stanoveny byly rozsudkem v souvislosti se zjištěním otcoví. Rozsudkové rozhodnutí o dávkách na výživné nevede k materiální právní moci v tom smyslu, že by výše dávek byla nezměnitelná. Neboť, změní-li se později podklad v rozsudku pro výši dávek předpokládaný, totiž buď majetkový stav otcův, buď potřeby dítěte nebo obojí, doznává tím přiměřené změny též povinnost otcova k výživě a vyžaduje opětovné úpravy. Není však rozumného důvodu, provést úpravu tuto na rozdíl od případů shora uvedených pořadem právním, postačují-li k ní prostředky řízení nesporného.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne
1. října 1918. Rv-II. 313-18. Dr. J. Ný.

*Přednosta společného bytového úřadu i jeho náměstek
musí býti vzati ze státních úředníků a býti znalí práv,
jinak jest nález spol. byt. úřadu zmatečný.*

Rozhodnutím společného bytového úřadu v N. zabrán byl na základě § 6 nařízení z 22. ledna 1919, sb. z. č. 38, byt stěžovatelčin o jednom pokoji, poněvadž jest prokázáno, že jest přebytečný.

O stížnosti proti tomu podané uvážil nejvyšší správní soud takto: Stížnost vytýká mezi jiným, že společný bytový úřad v N. není řádně ustaven podle § 20 cit. nař., a že nejsou jeho usnesení závažná, poněvadž ani přednosta tohoto úřadu ani jeho náměstek nejsou státními úředníky. Tato námitka jest důvodná. Podle opisu naříkaného rozhodnutí, žalovaným úřadem předloženého, vydán byl zabírací nález senátem za předsednictví A., který však dle sdělení zemské správy politické není státním úředníkem a nebyl ostatně, jak ze zmíněného dopisu vysvítá, zemskou správou politickou ani přednostou jmenovaného úřadu ani náměstkem přednosty ustanoven, nýbrž byl toliko vyzván, aby posléz uvedenou funkci přijal, což učiniti však odepřel. Ježto § 20. odst. 3. cit. nařízení výslovně přikazuje, že přednosta společného bytového úřadu i jeho náměstek musí býti vzati ze státních úředníků a býti znalí práv a první náležitost tohoto positiv-

ního předpisu nesporně splněna není, jest důsledkem toho zabírání nález usnesený v senátě za předsednictví osoby, která není státním úředníkem — třeba by i byla znalá práva — zmatečný, ježto úřad jako takový může uplatnit moc jurisdikční zákonem mu přiznanou jenom tenkrát když složen jest tak, jak to předpis zákona nařizuje. Jinak nelze jej pokládati za úřad k výkonu této pravomoci povoláný a nemohou mít výroky jeho, jako výroky »úřadu« nižší právní mocí (Analogie § 477 č. 2. civilního a § 281 trestního soudního řádu).

Nález nejv. správního soudu ze dne 10. prosince 1919, č. 6524.

Dr. Flieder.

O příslušnosti soudu ku jednání o žalobě, jež mu dle § 261 odst. 6 c. s. ř. byla postoupena.

Ve sporu žalobce A. proti žalovaným manželům B. vydal okresní soud v Plzni, jímž námitky nepřislusnosti vznesené žalovanými vyhověl a spisy sporné po pravomoci svého usnesení postoupil zemskému soudu v Praze k příslušnému jednání, odsoudiv žalobce ku náhradě útrat sporu, a to z následujících důvodů: V žalobě uplatňuje strana žalující proti žalovaným nárok dvojnásobné ceny za tyto věci a uvádí žaloba sama, že žalovaní na vrácení věcí movitých těmto pronajatých aneb na náhradu bydlí ve Vršovicích a oceňuje se věci v žalobě na 5407 K 60 h. Zástupce žalovaných učinil námitku nepřislusnosti zdejšího soudu a sice věcnou i místní, již oprávnění odepřítí nelze.

Dle jasného znění § 83 j. n. a čl. IV odst. 13 novely nemohou býti spory o nájem věcí movitých podány u soudů dle § 83 j. n., a vztahuje se ustanovení § 83. j. n. pouze na nájem věcí nemovitých v § 560 odst. 1 c. ř. s. jmenovaných a věcí, nemovitým věcem na roveň postavených. Nepokládá se proto zdejší soud za příslušný, když dle nesporného přednesu stran předmětem žaloby jsou movité věci, resp. jich cena, žalovaní mimo obvod tohoto soudu bydlí a když žaloba domáhá se nároku přes 1000 K a zdejší soud tudíž ani dle § 49 odst. 1 § 66. j. n. příslušným býti nebyl.

Dle § 261 c. ř. s. a novely čl. VI odst. 14 usneseno k návrhu žalobce, aby spor postoupen byl zemskému soudu v Praze k příslušnému jednání po pravomoci tohoto usnesení.